

[Rasmus Hansen.]

ikke i Betænkning, da nu det ærede Medlem har udtalt sig saaledes fra denne Talerstol, at sige, at det efter min Mening er en ganske urimelig Omtale. Jeg benægter dens Berettigelse, og jeg tager bestemt Afstand fra den.

Inger Gautier Schmit: Det er noget vanskeligt paa en ganske rolig og lidenskabsløs Maade at debattere med den højtærede Indenrigsminister; thi saa snart jeg har udtalt mig — jeg synes sagligt og roligt —, har Indenrigsministeren den Opfattelse, at det er et personligt Angreb, saaledes at hans Replik faar en underlig hektisk Farve, der gør det vanskeligt at holde Debatten paa det fuldkomne rolige og lidenskabsløse Plan. Den højtærede Minister tilbageviste saaledes min Tale om, at der var noget i Mentaliteten her i Danmark, som gjorde det vanskeligt at faa det danske Folk indstillet paa, at ogsaa vi kunde komme ud for at maatte gøre Brug af et civilt Luftværn. Er det da saa urimeligt at sige det! Jeg tror, en stor Del af det danske Folk vil give mig fuldkommen Ret i min Betragtning. Den Tale, at der er saamænd ingen, der gør os noget ondt her i Danmark — og Ministeren afviste jo, at der føres en saadan Tale —, den har vi jo netop hørt, og den har i høj Grad virket lammende ogsaa paa Bestræbelserne for at faa et fornuftigt civilt Luftforsvar, paa Bestræbelserne for at gøre Folk interesserede i det og faa dem til at forstaa, at det er en Realitet. Og det er jo ikke rigtigt, naar Ministeren siger, at disse Ord fra min Side har intet Indhold. Gid det var saa vel! Jo, de har i højeste Grad Indhold, for det er Tanker, som lever og bevæger sig i meget store Dele af den danske Befolkning.

Ministeren sagde, at jeg ligesom stod uden for alt, hvad der var virket og handlet i Retning af dansk Civilluftforsvar. Ja, jeg havde nær sagt efter de Diskussioner her i Dag: Heldigvis, jeg har staaet fuldstændig udenfor, for jeg mærker, at det har været Forsamlinger, hvor Bølgerne har gaaet højt, siden et æret Medlem her i denne Sal kan driste sig til, kan jeg næsten sige, at tale om fuldkommen evneløse Damer. Og naar det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen udtalte, at han mærkede nok, der var lagt op til en Diskussion om disse Spørgsmaal, vil jeg sige: Hus forbi! Jeg har ikke haft den Ære at sidde i Luftværnsforeningen eller Kvindekomiteen, jeg har overhovedet ikke deltaget i nogen som helst Drøftelser eller haft nogen som helst Ind-

sigt i, hvad der er foregaaet i disse Foreninger og i disse Lokalteter, jeg er ganske ukendt med disse forskellige Uoverensstemmelser, som er røbet her ved Forhandlingen i Dag. Altsaa gaar jeg ingens Ærinde, naar jeg udtaler det, jeg udtalte før, det staaer netop som min personlige Betragtning, selv om jeg naturligvis ogsaa udtaler herigennem, hvad mit Parti synes om denne Sag. Jeg tror, det er heldigt at staa udenfor, for derved ser man med ganske klare Øjne paa Situationen, som den foreligger. Naar jeg derfor har udtalt Ønsket om, at der skulde være en Plan, en Forenkling og en dybtgaaende Oplæring i Befolkningen om denne Sag, er det ud fra min rent instinktive og umiddelbare Opfattelse af, hvordan Sagen ligger i den brede Befolkning. Jeg kommer jævnlig sammen med en Masse Mennesker og har ogsaa ved store Kvindemøder hørt Udtalelser derom, og Ministeren maa undskylde, naar jeg vil fastholde dette, at trods alle velmente Radioforedrag, trods velmente Brochurer og Pjecer o. s. v. er den store Befolkning fuldstændig eller i hvert Fald ret uforberedt paa en kritisk Situation. Man kan ikke forlange, at den jævne Befolkning absolut skal sidde og høre paa et Radioforedrag netop den Aften, det forekommer, og lægge Mærke til, hvad der bliver sagt. De Foredrag, der er holdt af Brandchefer og Politimestre og Læger her i Byen, har maaske i Øjeblikket fængslet, men det er ikke den Slags Ting, der bider sig fast.

Saa siger Ministeren: hver Ting til sin Tid, men Hensyn til Oplysning, og dette kan jeg fuldt ud tiltræde. Men jeg ønsker blot, at de Mænd — for det er jo Mændene, der her har Sagerne i deres Haand —, der forbereder denne Oplysning i Befolkningen, maa finde saadanne klare, enkle Udtalelser og Sentenser, som saa i rette Tid maa komme Befolkningen i Hænde. Jeg tænker aldeles ikke paa, at der i Morgen rundt omkring paa hver Gadedør skal opslaaes en Plakat med Besked om, hvordan man skal gøre, hvis der skulde blive et Angreb paa Byen København, aldeles ikke. Jeg ønsker blot, at dette Spørgsmaal skal overvejes, thi det er det enkle og klare, Befolkningen lægger Mærke til og husker og tager til Efterretning, og ikke Radioforedrag eller Brochurer, som gaar i Papirkurven og ikke bliver læst.

Det ærede Medlem Hr. Rager var glad for, at ogsaa jeg holdt paa en Forenkling, og det fastholder jeg selvfølgelig, hvorfor skulde jeg ikke det? Det vilde jo alle fornuftige Mennesker, og jeg er vis paa,